



# Povolanie a rodina

## 1. téma prípravy na X. Svetové stretnutie rodín v Ríme

Bratia a sestry, v dnešnom príhovore chceme spoločne uvažovať nad tajomstvom božieho povolania. Slovo povolanie pochádza z latinského slovesa „*vocare*“, čo znamená volať.

Jeden skutočný príbeh, ešte z čias predchádzajúceho režimu, hovorí o Petrovi, ktorý sa vybral stavať „bajkalsko-amurskú magistrálu“. Podľa informácii, ktoré dostal, malo sa tam dať dobre zarobiť. Po príchode na určené miesto však zažíva on, no i mnohí iní, ktorí tam prišli s podobným zámerom, veľké sklamanie. Žiadne vyhliadky na prácu, žiaden veľký zárobok či lepšie životné podmienky. Po niekoľkých dňoch sa minuli peniaze, ktoré mal našetrené, a čo ďalej?

Jeden deň sa stretli viacerí chlapi s podobným osudom a dohodli sa, že vykradnú v noci potraviny, aby mali aspoň čo jesť. Peter odchádzal z tohto stretnutia smutný, nikdy v živote nekradol, ani nemal žiadne problémy so zákonom. Kládol si otázku: „Ako to dopadne?“

Kráčajúc po chodníku zrazu počul svoje meno. „Peter!“ To sa mi muselo len zdať, pomyslel si, a kráčal ďalej. No o chvíľu opäť počuje svoje meno. „Peter!“ Kto by ma tu stovky kilometrov od domova poznal, povedal si, a opäť toto volanie ignoroval. Keď počul svoje meno tretíkrát, zastal, otočil sa a na svoje prekvapenie uvidel pri krajnici známeho zo Slovenska. Ten ho pozval do svojho domu, vybavil mu prácu, slušné bývanie a Petrovi sa od toho dňa začalo dariť. No Peter ešte dlhý čas uvažoval nad tým, čo by sa stalo, ako by žil, keby sa ani na tretíkrát po volaní svojho mena neotočil?

Tento príklad je ukážkou toho, aký proces nastane pri povolaní: najprv počujeme oslovenie, zastavíme sa, otočíme smer a nasledujeme toho, kto nás volá.

Preto povolanie v striktnom význame slova je niečo, čo skôr objavíme, a nie čo si vyberáme. Objaviť ho znamená veľmi pozorne počúvať. Celá myšlienka povolania je vzatá zo Svätého Písma, kde Pán Boh z času na čas niekoho povoláva, aby vykonal jeho prácu.

Stvoriteľ všetkých vecí pozná meno každého z nás. Vie presne, lepšie ako my sami, čo je v nás, pretože on to do nás vložil a jeho zámerom bolo, aby sme my s tým niečo urobili – niečo, čo zapadá do božích plánov. Aj keď o tom takto vždy nerozmýšľame, každému z nás bolo dané povolanie Bohom. A tí šťastnejší ho našli.

Martin Buber hovorí: „*Žiť znamená byť povolaný.*“ Prvým povolaním pre nás je povolanie k životu. Toto povolanie sa zrodilo z lásky našich rodičov a z lásky a z Božej lásky. A aj keby sme neboli chcení vlastnými rodičmi, Boh nás vždy chcel, inak by som tu neboli. Miloval nás a vyvolil si nás ešte pred stvorením sveta, aby sme boli svätí

a nepoškrvnení v láske (Porov. Ef 1, 4). Preto každého človeka povoláva stať sa prostredníctvom sviatosti krstu jeho dieťaťom.

*Ak sa homília používa na sviatok Krstu Krista Pána:* Dnes slávime Nedel'u krstu Pána, preto o to viac si uvedomujeme naše povolanie, byť božími deťmi – byť milovanými synmi a dcéram nášho nebeského Otca.

Ja známe, že matka Angela Giuseppe Roncalliho – sv. Jána XXIII., sa rozhodla, že ani jedno z jej trinástich detí neprežije čo i len jediný deň bez toho, aby bolo pokrstené, aby bolo božím dieťaťom. Preto keď sa narodil budúci pápež Ján, o jedenástej v noci poslala niekoho z rodiny, aby kňaza ich farnosti vytiahol z postele a hoci budúci pápež bol len 45 minút na svete, dala ho pokrstiť.

Medzi pokrstenými sú niektorí volaní darovať svoj život Bohu cez kňazské alebo rehoľné zasvätenie, iní sú pozvaní žiť s Pánom skrze sviatosť manželstva. Sviatosťou manželstva manželia odpovedajú na volanie, ktorým sa Boh na nich obrátil vo chvíli, keď rozpoznali, že si chcú navzájom navždy patriť. Hoci je manželstvo prirodzeným zväzkom medzi mužom a ženou a neraz ho vnímame ako čosi „normálne“ a „bežné“, pre pokrstených, ktorí platne uzatvorili manželstvo pred Bohom a Cirkvou je láska medzi mužom a ženou posvätená Kristovým Duchom, čím sa manželstvo stáva nielen prirodzeným, ale aj nadprirodzeným zväzkom – čiže sviatosťou. Ako každá sviatosť, aj sviatosť manželstva je viditeľným a účinným znakom neviditeľnej skutočnosti. Kresťanskí manželia sú viditeľným znamením tej lásky, akou Ježiš miluje svoju nevestu Cirkev. A to je niečo veľké (Porov. Ef 5, 32)! (Nie niečo „bežné“ a „normálne“). V kresťanskom manželstve sa prirodzená láska muža a ženy premieňa na lásku nadprirodzenú. Manželia majú takto účasť na tej láske, ktorú má Kristus k Cirkvi. Ako vidíme, Boh cez manželstvo povoláva muža a ženu k veľkému životu, pretože sa sám stáva neodmysliteľnou súčasťou ich života. Povoláva ich milovať sa tak, ako Kristus miluje ich. A takto ich povoláva vzájomne sa posväcovať, posväcovať aj svoju rodinu, deti, blízkych, svoje okolie, Cirkev i svet. Manželský život je teda povolaním žiť svätosť uprostred každodennosti.

Svet si zvykol pozerat' na lásku len ako na niečo pocitové, emocionálne, plné romantiky. Ale láska je predovšetkým dar osoby, o ktorý je potrebné sa starať s najväčšou zodpovednosťou. A preto sa láska ako dar stáva aj povolaním, ktoré je náročné. Každý milujúci manžel, manželka, každý milujúci rodič, každý milujúci kňaz či zasvätená osoba vedia, že láska je niečo krásne a preto aj náročné. Láske, hovorieval sv. Ján Pavol II., je potrebné sa učiť. Je potrebné do nej dorastať. Láska je totiž niečo také veľké, že nás prerastá, prerastá náš egoizmus, prerastá našu zamilovanosť do seba samých, prekračuje hranice nášho strachu o seba. Nenecháva nás pohodlnými, ale nás vyvádza z nás samých a povoláva nás úplne sa odovzdať milovanej osobe. Každý z nás musí po celý život do tejto lásky s námahou dorastať, a to bez Kristovej milosti nedokáže. Nedostatok odvahy urobiť niečo, nedostatok síl odpustiť a zmieriť sa, nedostatok vytrvalosti zotrvať v povolaní je často od začiatku až do konca len nedostatkom lásky.

Pápež sv. Gregor Veľký hovorí: „Každý znáša blížneho v takej miere, ako ho miluje. Keď sa milujete, tak sa znášate, keď prestávate milovať, prestávate si rozumieť.“

Manželstvo, zasvätený život, kňazstvo: každé skutočné povolanie sa začína stretnutím s Ježišom, stretnutím s Láskou. Keď sv. Ján Krstiteľ ukázal na Ježiša: „Hľa, baránok Boží!“, dvaja z jeho učeníkov odišli za Ježišom. Sú plní očakávania, v ich srdci začína horieť túžba po Kristovi. Keď ich však Ježiš zbadal, otočil sa k nim a opýtal sa ich: „Čo hľadáte, čo chcete?“ Táto otázka, tieto slová sú prvými slovami, ktoré Ježiš povedal v Jánovom evanjeliu. Otázka: „Čo chcete?“ je základnou otázkou, ktorú dáva Ježiš každému,

kto sa cíti byť povolaný, a kto ho chce nasledovať v kňazstve, v rehol'nom živote, manželstve alebo v iných oblastiach života. „Čo hľadáte, čo očakávate?“

Ježiš sa pýta na motívy, pretože práve tie dávajú nášmu konaniu zmysel a hodnotu. Nájst' skutočný motív je veľmi dôležité, pretože, hoci si myslíme, že hľadáme Ježiša, lásku, v skutočnosti možno hľadáme seba a svoje záujmy. Ľahko sa totiž môže stať, že si povolanie pomýlime s kariérou. Zjednodušene povedané: kariéra je niečo, čo robím pre seba, no povolanie je niečo, čo robím pre Boha, ktorý ma k tomu volá. Kariéru si vyberáme sami, ale povolanie prijímame. Kariéra sľubuje postavenie, peniaze alebo moc. Povolanie vo všeobecnosti sľubuje ťažkosti, ba dokonca utrpenie, no zároveň aj príležitosť byť použitý Bohom. Kariéra je o pohybe nahor, povolanie väčšinou vedie smerom dole, do hĺbky, vedie k službe lásky voči Bohu a blížnym. Je možné zmeniť prácu v Cirkvi na kariéru, ktorá je o postupe a úspechoch. No takisto je možné urobiť z podnikania povolanie, ak je úprimne vykonávané ako služba Bohu a ľuďom.

Sv. José Mária Escrivá hovorí: „V duchovnom živote nejde v prvom rade o to, aby sme Ježišovi odovzdávali plody svojej práce, ako skôr o to, aby sme mu odovzdali celý svoj život, svoje srdce.“

Darmo by manžel nosil manželke z práce tisíce, keby jej nepatrilo jeho srdce, keby jeho srdce patrilo niečomu alebo niekomu inému. Manželka by to určite vycítila, cítila by, že sa jej manžel odcudzil, že jej nepatrí, a nebola by šťastná, hoci by mali veľký dom a boli zabezpečení.

Darmo by kňaz robil pastoračnú činnosť, keby jeho srdce nepatrilo Pánovi a jeho Cirkvi. V tej chvíli stráca svoju totožnosť, svoju identitu, jeho slová strácajú silu.

„Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma? (Lk 24,32), hovoria Emauzskí učeníci.

Povolanie je otázkou srdca, ktoré nie je len miestom emócií a citov, ale aj miestom poznávania, zodpovedného rozhodovania sa a slobodného konania. Tam, kde nie je srdce, všetko to, čo človek robí je poznačené strachom, hnevom, ponižovaním, pýchou, formalizmom. Naše povolanie, modlitba, sviatosti, manželstvo, kňazstvo, celý náš duchovný život podliehajú rozkladu, zomierajú, stávajú sa nezaujímavé a nudné, ak v nich nie je srdce.

Keď pohania pozerali na prvých kresťanov nepovedali o nich: „Pozrite akí sú vysokí, svalnatí, bohatí, či dobre oblečení.“ Oni povedali: „Pozrite, ako sa milujú!“

Ich vzájomné vzťahy ich charakterizovali najlepšie. Podľa nich ich poznali. A to by mala byť charakteristika i dnešných kresťanov, povolaných do služby Bohu, aby o nás navzájom, ale aj o mne a Bohu mohli povedať: „Pozrite ako sa milujú!“ Lebo naplnením každého povolania je láska.

### **Otázky na zamyslenie:**

- A) Pýtali sme sa v mladosti, k čomu nás Pán Boh povoláva?
- B) Vedeli sme, že vstúpiť do manželstva znamená tiež odpovedať na Božie volanie?
- C) Aké motívy ma viedli a vedú žiť svoje povolanie?
- D) V čom vidím cieľ svojho povolania?